

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **I. K.**, nar. x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. x, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, o. s., se sídlem Karolínská 654/2, P.O.Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, č. j. OAM-130/LE-BE02-P15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 1. 10. 2015 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 5. 10. 2015 doplněnou podáním došlým dne 8. 10. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

Žalobce namítal, že dle jeho názoru žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu, a to ani ve spojení s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce uvedl, že hlavními důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z nutnosti nastoupit do armády a z povinnosti účastnit se bojů na východě Ukrajiny, což mimo jiné souvisí i s jeho obavou z odsouzení a uvěznění, coby důsledku vyhýbání se nástupu do

armády. Žalovaný však k jím uplatněnému důvodu toliko uvedl, že vyhýbání se vojenské službě nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení azylu, ani důvodem pro udělení doplňkově ochrany. Podle názoru žalobce se však žalovaný nijak nezabýval otázkou již zmíněných obav z hrozícího trestu vězení za vyhýbání se vojenské službě. Žalobce dodal, že mu na Ukrajině reálně hrozí uvěznění, přičemž pokud by byly podmínky, za nichž by byl trest odnětí svobody vykonán, špatné, není vyhoštění žalobce na Ukrajinu slučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), jehož vnitrostátním odrazem je § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), která tento závěr potvrzuje. Podle ESLP *„musí existovat spojitost mezi uváděným důvodem povoleného zbavení svobody na straně jedné a místem a režimem zajištění na straně druhé“* (ESLP, Aerts v. Belgie, rozsudek z 30. 7. 1998, § 46). Jak již bylo naznačeno, standard, který musí materiální podmínky zbavení osobní svobody dosáhnout, je Evropskou úmluvou stanoven dvojím způsobem. Za prvé, podmínky zajištění nesmí být neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy, který zakazuje mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Podle ESLP *„čl. 3 Úmluvy vyžaduje po státech zajistit, aby každá osoba byla zbavená svobody v podmínkách, které jsou slučitelné s respektováním lidské důstojnosti [a] aby způsob výkonu opatření nevystavoval dotyčného úzkosti a útrapám dosahujícím intenzity, která přesahuje úroveň, jež je se zbavením svobody nutně spojena“* (ESLP, Kudla v. Polsko, rozsudek velkého senátu z 26. 10. 2000, § 94). Dále ESLP dovozuje požadavek, *„aby každé zbavení svobody bylo v souladu s účelem čl. 5, tj. chránit jednotlivce před svévolí“* (ESLP, Chahal v. Velké Británie, rozsudek z 25. 10. 1996, § 118). Aby nebylo možné označit zajištění jako svévolné, musí být podle ESLP takové opatření uskutečněno v dobré víře, musí být úzce svázáno s účelem, kvůli němuž k zajištění došlo, místo a podmínky zajištění musejí být k tomu uzpůsobené a délka zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu, která je nezbytná k dosažení sledovaného cíle (viz ESLP, Saadi v. Velké Británie, rozsudek velkého senátu z 29. 1. 2008, § 74).

Žalobce rovněž dodal, že v řízení o mezinárodní ochraně zmínil, že byl povolán do armády, a že povolávací rozkaz nerespektoval. Jelikož žalovaným nebyla pravdivost tohoto tvrzení zpochybněna, bylo dle žalobce nutné, aby se správní orgán zabýval také opodstatněností obav žalobce z uvěznění, což však žalovaný neučinil. Podle názoru žalobce, pokud by se totiž tato jeho obava ukázala jako reálná (o čemž nepochybuje), bylo též povinností správního orgánu, aby se zabýval otázkou, zda podmínky v ukrajinských věznicích nezakládají neslučitelnost navrácení žalobce na Ukrajinu v souvislosti s čl. 3 a 5 Evropské úmluvy. Ani to však žalovaný podle názoru žalobce neučinil a žádné relevantní podklady pro své rozhodnutí si v tomto směru neobstaral. Přitom možnost špatného zacházení v ukrajinských věznicích rozhodně není jen hypotetická. Žalobce odkázal na monitorovací zprávu Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (dále jen pod anglickou zkratkou „CPT“) ze dne 29. 4. 2015. Ve zprávě CPT pak zejména poukázal na nevhodnost podmínek ve vazebních zařízeních, jež je způsobena jejich přeplněním. Při tom se podle jeho názoru nejedná o individuální a nahodilé situace, ale o strukturální nedostatek ukrajinského vězeňského systému. CPT pak rovněž konstatoval, že minimální životní prostor na jednoho vězně (stanovený ukrajinským zákonodárcem na 2,5 m²) je zjevně nepřijatelný. CPT tak ve vztahu k Ukrajině vznesl požadavek, aby minimální velikost prostoru, který připadá na jednoho vězně, byl stanoven na 4 m². Takto určený standard je nutné chápat jako skutečně minimální, neboť žádoucí je prostor 7 m² připadajících na jednoho vězně. Tento standard následně v kontextu aplikace čl. 3 aproboval i ESLP (viz např. ESLP, Kalashnikov v. Ruská federace, rozsudek z 15. 7. 2002, § 97). Lze také připomenout, že podmínky v ukrajinských věznicích (související nejen s jejich

přeplněností) byly v minulosti opakovaně důvodem, pro který ESLP konstatoval, že čl. 3 Evropské úmluvy byl ze strany Ukrajiny porušen (viz např. rozsudky Melnik v. Ukrajina, rozsudek z 28. 3. 2006, Davydov a ost. v. Ukrajina, rozsudek z 1. 7. 2010 aj.). ESLP také opakovaně konstatoval absenci účinného vnitrostátního prostředku nápravy, pokud si někdo na špatné zacházení v místech, kde dochází ke zbavení osobní svobody, stěžuje (viz např. Kaverzin v. Ukrajina, rozsudek z 15. 5. 2012). Žalobce uzavřel, že jeho obava ze špatného zacházení neslučitelného s čl. 3 a 5 Evropské úmluvy se přinejmenším prima facie zdá být opodstatněná, a proto bylo povinností žalovaného, aby se jí řádně zabýval, a aby si v tomto směru obstaral relevantní podklady pro rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný takto nepostupoval, zatížil tak napadené rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné toto rozhodnutí hodnotit jako nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle něj neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu s tím, že řádně zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že si opatřil také potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost. V průběhu správního řízení pak neuváděl, že by odmítal výkon vojenské služby z důvodu politického či náboženského vyznání, jak to uvedl jeho právní zástupce účelově až v podané žalobě. Žalobce v průběhu řízení pouze sdělil, že nehodlá střílet do lidí, a že by se nevrátil živý.

K otázce možného povolání žalobce do armády žalovaný uvedl, že tento postup sám o sobě ještě nelze považovat ze strany státní moci jako diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti. V ČR byla povinná vojenská služba zrušena až v roce 2004 a tato stále ještě existuje i v některých zemích s vysokými demokratickými standardy jako jsou např. Dánsko, Norsko, Estonsko, Švýcarsko nebo Finsko. Před zavedením náhradní civilní služby bylo v České republice nenastoupení vojenské povinnosti či vyhýbání se této rovněž trestným činem a je i nyní, stejně jako nyní na Ukrajině a také zde hrozilo odsouzení a uvěznění. Ze Zprávy MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015 vyplývá, že vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny antiteroristických operací (ATO), zde mohou sloužit pouze na základě dobrovolnosti. Žalobce na území ČR žije již od roku 1998, žádný povolávací rozkaz dosud nepřevzal, a proto v této souvislosti nemůže být ani v zemi původu trestně postižen. V minulém roce byl na Ukrajině opět zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích, proto žalobce může využít i této možnosti. Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobcem uváděný příběh nepůsobí věrohodně, neboť v pohovoru sdělil, že předvolání do armády se doručují pouze do vlastních rukou, avšak během sepisování žádosti uvedl, že mu matka zmiňovaná předvolání zašle, což se však dosud nestalo. O nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi také svědčí skutečnost, že občané dlouhodobě žijící v zahraničí, což je jeho případ, nejsou do ukrajinské armády povoláváni. Vzhledem k výše popsaným argumentům žalovaný trvá na tom, že žalobci v případě návratu do země původu přímá hrozba uvěznění v souvislosti s výkonem vojenské služby nehrozí. K vnitropolitické a bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že před odchodem ze země původu žalobce žil v Č. oblasti nacházející se v západní části země, kde však ani v listopadu 2015 žádný ozbrojený konflikt neprobíhal, neboť byl po dobu více než 1 roku zakonzervován v Luhaňské a Doněcké oblasti (viz zprávy ČTK). Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje

podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože v projednávané věci se má za to, že žalobce i žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání souhlasí (viz § 51 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). Krajský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (a to v mezích žalobcem uplatněných námitek), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

První námitkou, již se krajský soud zabýval, byla námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. V souvislosti s touto námitkou soud ze správního spisu konstatoval, že žalovaný se poté, co dospěl k závěru, že v případě žalobce není dán žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu, posuzoval rovněž otázku, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany v souladu s ustanovením § 14a zákona o azylu. V této souvislosti odkázal především na výpovědi žalobce, na informace z Cizineckého informačního systému, na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy č. j. KRPA-327693-13/ČJ-2015-000022 o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění ze dne 11. 8. 2015 a dále na informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně pak žalovaný vycházel z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15.1.2015, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 1.6.2015, z Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28.1.2015, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29.1.2015, z Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25.2.2015, z Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015 a č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014. Se všemi zmíněnými podklady žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 8. 9. 2015 seznámil. Žalobce proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky, ani nezmínil žádné nové

skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v potaz při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak na základě výše uvedených podkladů posuzoval, zda by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jeho vrácení na Ukrajinu.

S ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že žalovaný dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. V této souvislosti nemohl krajský soud odhlédnout ani od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008, kdy k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný v předmětné věci dostal, když mimo jiné vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 6. 2015, z informací zastupitelského úřadu v Kyjevě z května roku 2015 nebo zpráv výše uvedených nevládních organizací z počátku roku 2015, které lze považovat za prameny plnící kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, proto podle názoru krajského soudu není důvodná.

Pokud se týká námitky žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho obavou z uvěznění a s ní související otázkou hrozby nelidského či ponižujících zacházení s osobami ve věznicích, pak ani této námitce krajský soud nepřisvědčil, a to z níže uvedených důvodů.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí při posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany žalobci systematicky opíral o ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, který pro účely zákona o azylu vymezuje pojem vážné újmy. K hrozbě trestu smrti, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, výslovně uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, ostatně žalobce sám ani nezmínil, že by mu vykonání takového trestu na Ukrajině hrozilo. K hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nejprve uvedl, že při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, ale ponižení a pokoření, které jej provázejí, musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, přičemž závisí na všech okolnostech případu. Žalovaný však k takovému závěru nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

V této souvislosti krajský soud nemohl přehlédnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že proti žalobci nikdy nebylo na Ukrajině vedeno žádné trestní stíhání, a že se žalobce v průběhu správního řízení nezmínil o žádném jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu označit. Žalovaný rovněž zdůraznil, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o jednu z nejzákladnějších státoobčanských povinností. Stejně tak neoznačil za vážnou újmu ani případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit výkonu vojenské služby. Žalovaný odkázal na existenci povinnosti vykonat vojenskou službu

v jednotlivých státech, a dodal, že dokonce tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i Ženevská konvence, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Její výkon tak nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Současně ze žadatelových výpovědí nevyplynulo nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu. Správní orgán dále dodává, že vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR (viz § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Rovněž podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015 ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Ohledně v informaci uvedeného možného trestního stíhání představitelů režimu Viktora Janukovyče žalovaný konstatoval, že žadatel neuvedl, že by byl s režimem Viktora Janukovyče jakkoliv spojen. Právě po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, po posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

K hrozbě ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Žalovaný dodal, že místo trvalého pobytu žalobce v době před prvním odjezdem z Ukrajiny v roce 1998 ve městě K. v Č. oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo. Žalovaný rovněž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, např. na rozsudek č. j. 5 Azs 28/2008 ze dne 13. 3. 2009, podle něhož: „*V případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on*“. Žalovaný dodal, že žalobce v pohovoru výslovně uvedl, že by v případě návratu zpět na Ukrajinu mohl opět žít v domě svých rodičů na výše uvedené adrese, ale že tak nechce postupovat pro obavu z odvodu do ukrajinské armády. Žalovaný rovněž konstatoval, že možnost svévolného násilí či obavu z něj však v průběhu správního řízení nejen neuvedl, ale ani nenaznačil, přitom z výše zmíněných informačních zdrojů je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K hrozbě rozporu vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že by případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem

nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uvedl, že na území ČR pobývá jeho přítelkyně M. S., nar.x, státní příslušnice Ukrajiny. Žalovaný však s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zcela správně konstatoval, že náklonnost či rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný rovněž dodal, že žadatel za celých šestnáct let známosti s přítelkyní nikdy nežil ve společné domácnosti a nikdy nerealizoval své aktuálně uváděné přání se s dotýčnou oženit, přestože po většinu uvedeného času žil v ČR legálně, měl k uzavření sňatku potřebné doklady a naprosto nic mu v tom objektivně nebránilo. Proto žalovaný považuje tvrzení žalobce za čistě účelové tvrzení ve snaze oddálit správní vyhoštění z ČR. V případě žalobce také rozhodně nelze dovodit, že by právě ČR byla jedinou zemí, v níž by mohl společně se svou přítelkyní naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život, neboť ta je stejně jako on státní občankou Ukrajiny a žadatel tak může dle názoru žalovaného svůj rodinný život realizovat v zemi jejich státní příslušnosti, tedy na Ukrajině. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil.

S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že žalovaný posoudil každý z důvodů udělení doplňkové ochrany, a že zcela správně odůvodnil i závěr napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný své rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně odůvodnil.

Co se týče obavy žalobce z uvěznění pro vyhýbání se výkonu vojenské služby, soud poznamenává, že případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit výkonu vojenské služby, jak uvedl žalovaný, nelze bez dalšího považovat za vážnou újmu. Ačkoliv žalovaný umožnil žalobci uvést důvody jeho žádosti a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobce netvrdil ani nijak neprokazoval špatné podmínky ve věznicích na Ukrajině. Pokud se žalobce obával svého uvěznění a podmínek ve věznici, mohl svou obavu žalovanému přednést. Ačkoliv tak žalobce učinil (bez závažných důvodů) až v doplnění žaloby, považuje krajský soud za vhodné poukázat na závěr Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, že „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt*“. Snížený komfort vězňů na Ukrajině zdokumentovaný Monitorovací zprávou CPT z 29. 4. 2014, kterou žalobce přiložil k doplnění žaloby, podle názoru soudu jen potvrzuje skutečnost, že zásadní fyzické či psychické útrapy či smrt žalobci rozhodně nehrozí, neboť zde jsou ukrajinské vládě vytýkány nedostatky méně závažného charakteru. Nadto samotná existence zprávy dokládá, že jsou tato zařízení na Ukrajině pravidelně kontrolována, zjištěné nedostatky vytčeny a jejich odstranění kontrolováno. Soud proto ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová